

Stevine Groenen
Klein landschap

gedichten

palm|slag

1^e druk oktober 2021

2^e druk december 2021

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

Afbeelding omslag: 'Cirkel', Francis Kilian, 2004

Fotograaf auteursfoto: Chantal van der Burgt

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Stevine Groenen

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493245112

NUR 306

Inhoud

Anna	9
Moeder bij de linnenkast	11
Groningerstraat	13
Meisje in het blauw	15
Een bericht uit Moria	16
Verjaardag	19
De troost van een stroomdal	20
Een kleine vergelijking	23
Een christelijk meisje	25
Tapijt van licht	26
Jij zei	29
Bathseba met de brief van koning David	31
Een zegel op mijn hart	32
Je ogen	35
Liedje	37
Zandkorrels	39
Fiets	41
Vanmiddag	43
Die zomer	45
Esquibien	47

Cimetière des bateaux Douarnenez	49
Orizand	51
Achter de zeedijk	52
Weerzien	54
Januari in Twickel	57
Sneeuwitje	59
Portret van een jong meisje	61
Dochter	63
Bel mij niet	65
In de tussentijd	66
Blues	69
Maria, dag	71
September	73
Oktober	75
Hemelsleutel	77
Een middag in de herfst	79
Dit zijn de mensen	81
Izak	83
Decemberliedje	85

Anna

Je zou grootmoederlijk moeten kijken naar
het kind, maar je zandstenen gezicht is gebroken,
het licht viel uit je ogen.

Met open mond probeer ik in mijn hoofd te duiden
hoe deze puzzel van lege vlekken,
lijnen en open wonden
een groep heeft kunnen zijn, wie

jij was, wie Maria, hoe groot,
hoe oud, en wat Jacobus tweede van links
met staf, hoed en groene schelpenmantel nog vermag.

Waarom toen, moe van al het heiligen en eren,
een storm opstak van afkeer en verraad, en
mensenhanden hoofden hakten,
doopvonten verbrijzelden, orgels ontstemden,
kansels neerhaalden, altaars tot ruïnes
verbouwden.

Wie jou heeft ontdaan
van je verborgen glimlach, wie jou
ten slotte wist dicht te metselen met muren.

En hoe je weer tevoorschijn kwam.

*Altaarretabel rond een Sint Anna-te-Drieën,
Domkerk Utrecht*

Moeder bij de linnenkast

Stil zit je voor open deuren van de bergkast,
stemmige gedachten in zomen vastgestikt,
beschermdeling van blauwdruk,
door oude moeders doorgegeven.

Van naald tot draad dicht je versleten plekken
met stramme vingers, een gevlochten nieuw begin,
heimelijke spinsels, op de keper beschouwd
bewegen vrouwenhanden elke wereld.

Het vaste voorland op de maandag:
vuile lakens laten weken in een pan,
het kokendhete water op de schandvlek
tot een kraakhelder zijn, tot op de draad.

Naar buiten, snakken naar een koele wind,
een voorjaarsmengeling van geuren,
gemaaid gras met zeep en zonnelicht,
een zachte glycerine voor kapotte zielen.

Je spreidt een ruim bed voor wie wil dromen,
of steelse tranen plengde in een vingerhoed.

Moeder bij de linnenkast,
Theo Molkenboer, 1894/1895

Groningerstraat

Er is een straat waar ik geboren ben,
een lange rechte weg, twee zijden,
de ene wijst op een apert begin,
de andere volgt de mensen die de stad uit rijden.

Ik vroeg mijn moeder honderdduizend vragen,
vanaf de stoep, van achter 't vensterglas,
ik liep de weg af met mijn poppenwagen,
ik sprong van regenplas naar regenplas.

Maar ik vond haar nooit, die andere stad,
het doorzicht van mijn kinderhorizon,
die aan mijn straat een naam gegeven had,
het einde van de wereld, maar wezenlijk de bron.

Het toverwoord dat ik vandaag wel ken,
maar toen niet spreken kon.

Meisje in het blauw

Met teruggetrokken ogen en een flauwe glimlach
om je lippen, kijk je in diepe verten, een wereld
zo ver weg, dat ze de mijne is.

Wat verberg je
in de plooien van je blauwzijden rok, te groot
en te deftig voor je kinderlijf? Welke pijn zit er
onder de laagjes weefsel om je frêle schouders?

Kon je zo ver kijken dat je het wist?
Je zit hier zo mooi te zijn, dit stille glanzen,
de lichtheid van een donsveer in je handen.

*Portret van een meisje in het blauw,
Johannes Cornelisz. Verspronck, 1641*